

Obres escollides de Lenin en català

**VIII CONGRÉS DELS SOVIETS DE TOTA
RÚSSIA
22-29 de desembre de 1920**

**V. I. LENIN
1920**

Versió catalana establerta des de: "VIII Congreso de los Soviets de toda Rusia", en *Obras Escogidas*, en tres toms, tom III, Editorial Progreso, Moscou, 1970, pàgines 503-531.

Edicions internacionals Sedov

Núcleo en defensa
del marxismo

Germinal

Índex

1.- INFORME DEL COMITÈ EXECUTIU CENTRAL DE TOTA RÚSSIA I DEL CONSELL DE COMISSARIS DEL POBLE SOBRE LA POLÍTICA EXTERIOR I INTERIOR.....	2
2.- PROJECTE DE RESOLUCIÓ SOBRE L'INFORME DE L'ELECTRIFICACIÓ.....	16

1.- INFORME DEL COMITÈ EXECUTIU CENTRAL DE TOTA RÚSSIA I DEL CONSELL DE COMISSARIS DEL POBLE SOBRE LA POLÍTICA EXTERIOR I INTERIOR

22 DE DESEMBRE

(Veus des de les butaques: "Visca el camarada Lenin!" Atronadors aplaudiments. Tempestuosa ovació.) Camarades: He de presentar un informe sobre la política exterior i interior del govern. Entenc que el meu informe no té com a objecte enumerar els projectes de llei i les mesures, ni tan sols els més transcendents, del poder obrer i camperol. Crec que tampoc vos interessaria, ni tindria importància substancial, que referís els esdeveniments ocorreguts durant aquest temps. Al meu parer, he de tractar de sintetitzar els ensenyaments principals que hem rebut enguany, no menys abundant en bruscos viratges polítics que els anys anteriors de la revolució, i deduir d'aqueixa síntesi les més urgents tasques polítiques i econòmiques que tenim plantejades; les tasques en què més confia ara el poder soviètic, a les que concedeix la major importància i del compliment de la qual espera grans èxits en la nostra edificació econòmica, tant mitjançant els seus projectes de llei, sotmesos al vostre examen i aprovació, com mitjançant tot el conjunt de les seues mesures. Per això, permeteu-me que em limite a fer unes breus observacions respecte a la situació internacional de la república i els principals resultats de l'any passat en l'àmbit de la política exterior.

Tots sabeu, per descomptat, que els grans terratinents i capitalistes polonesos ens van imposar la guerra, pressionats i instigats pels països capitalistes d'Europa Occidental, i no només d'Europa Occidental. Sabeu que a l'abril de l'any en curs varem proposar la pau al govern polonès en condicions incomparablement més avantatjoses per a ell que les d'ara, i només per necessitat extrema, després del fracàs complet de les nostres negociacions d'armistici amb Polònia, ens varem veure obligats a marxar a una guerra que, malgrat la duríssima derrota patida per les nostres tropes en les proximitats de Varsòvia a causa de la seua indubtable extenuació per la contesa, ha acabat, no obstant això, amb una pau més avantatjosa per a nosaltres que la que varem proposar a Polònia a l'abril. La pau preliminar amb Polònia ha sigut subscripta, i ara s'entaulen negociacions per a la signatura d'una pau definitiva. No se'ns oculta el perill que representa la pressió exercida per alguns països capitalistes més obstinats i per certs mitjans contrarevolucionaris russos per a impedir que aquestes negociacions culminen en la signatura de la pau. Però hem de dir que la política de l'Entente, dirigida a la intervenció militar i a la derrota militar del poder soviètic, fracassa cada dia més, i guanyem per a la nostra política de pau un nombre creixent d'estats que mantenen, sens dubte, una posició hostil envers el poder soviètic. El nombre d'estats signataris del tractat de pau augmenta, i és molt probable que dins de poc es signe el tractat de pau definitiu amb Polònia, amb la qual cosa s'assestarà un nou i dur colp a l'aliança de les forces capitalistes que intenten arrabassar-nos el poder per mitjà de la guerra.

Camarades: vosaltres sabeu també, per descomptat, que els nostres revessos temporals en la guerra contra Polònia i la gravetat de la nostra situació en certs moments de la contesa es van deure al fet que havíem de combatre Wrangel, el qual havia sigut reconegut oficialment per una potència imperialista i rebia una colossal ajuda material, militar i d'una altra índole. I per a acabar com més prompte millor la guerra, varem haver de concentrar amb rapidesa les tropes, a fi d'assestar a Wrangel el colp decisiu. Vosaltres sabeu, per descomptat, l'heroisme sense igual que va revelar l'Exèrcit Roig en vèncer obstacles i fortificacions que fins als especialistes i les autoritats en matèria militar consideraven inexpugnables. Una de les pàgines més brillants de la història de l'Exèrcit Roig és la victòria completa, decisiva i notablement ràpida conquerida sobre Wrangel. D'aquesta manera, la guerra que ens va ser imposada pels guàrdies blancs i els imperialistes ha sigut liquidada.

Ara podem emprendre amb molta major confiança i fermesa el desenvolupament econòmic, tan entranyable, necessari i suggestiu per a nosaltres des de fa temps, segurs que els amos capitalistes no aconseguiran frustrar aquesta tasca amb tanta facilitat com abans. Però, per descomptat, hem d'estar alerta. No podem dir de cap manera que estiguem ja garantits contra una nova guerra. I aquesta falta de garantia no depèn en absolut que no tinguem encara tractats de pau oficials. Sabem perfectament que les restes de l'exèrcit de Wrangel no han sigut anihilades, sinó que estan ocultes no molt lluny i es troben davall la tutela i protecció de les potències capitalistes, que les ajuden a reposar-se; que les organitzacions dels guàrdies blancs russos laboren intensament amb el propòsit de formar de nou tals o quals unitats militars i, junt amb els efectius de Wrangel, preparar-les per a un nou atac contra Rússia en un moment propici.

D'ací que, en tot cas, hàgem d'estar preparats en l'aspecte militar. Sense confiar en els colps que hem assestat ja a l'imperialisme, hem de conservar a tota costa el nostre Exèrcit Roig en plena disposició de combat i augmentar la seua capacitat combativa. Açò no ho impedirà, per descomptat, el llicenciament d'una part de l'exèrcit i la seua ràpida desmobilització. Esperem que la immensa experiència adquirida durant la guerra per l'Exèrcit Roig i els seus dirigents ens ajudarà a millorar ara les seues qualitats. I aconseguirem, fins i tot reduint els efectius de l'exèrcit, conservar un nucli fonamental del mateix que no representarà una càrrega excessiva per a la República des del punt de vista del seu sosteniment. D'altra banda, amb aquesta reducció de l'exèrcit sabrem assegurar millor que abans la possibilitat, si és necessari, de posar en peu i mobilitzar una força militar encara major.

Estem convençuts que tots els estats veïns, que han perdut ja molt pel sol fet d'haver recolzat els complots dels guàrdies blancs contra nosaltres, han aprofitat en grau suficient la lliçó irrefutable de l'experiència i apreciat com cal el nostre esperit conciliador, que tots interpretaven com a debilitat nostra. Tres anys d'experiència han hagut de convèncer-los que, quan donem proves del més ferm esperit pacífic, al mateix temps estem preparats en el sentit militar. I tot intent de guerra contra nosaltres significarà, per als estats que s'endinsen en aquest conflicte, agreujar les condicions que haurien pogut tenir sense la guerra i abans de la guerra, en comparació amb què obtindran com a resultat després. Açò ha quedat demostrat amb relació a diversos estats. I açò és una conquesta nostra, a què no renunciarem i que no oblidarà cap de les potències que ens rodegen o que estan en contacte polític amb Rússia. Gràcies a això milloren sense defallir les nostres relacions amb els estats veïns. Vosaltres sabeu que s'ha signat definitivament la pau amb diversos estats sitis a les fronteres occidentals de Rússia, que abans formaven part de l'antic Imperi rus i que han rebut del poder soviètic el reconeixement incondicional de la seua independència i la seua sobirania, d'acord amb els principis fonamentals de la nostra política. La pau assentada en aquestes bases té totes les probabilitats de ser més sòlida del que desitjarien els capitalistes i alguns estats eurooccidentals.

En allò que concerneix el govern letó, he de dir que en un cert moment ens amenaçava, segons sembla, un empitjorament de les relacions, fronterer fins i tot amb la possible ruptura de les relacions diplomàtiques. Però justament l'últim informe del nostre representant a Letònia mostra que s'ha produït ja un canvi de política i han sigut eliminats molts dels malentesos i motius legítims de descontent. Abridgem l'esperança, prou fundada, que en breu tindrem estretes relacions econòmiques amb Letònia, cosa que, quan s'establisca l'intercanvi de mercaderies amb Europa Occidental, ens serà, sens dubte, més útil encara que Estònia i altres estats limítrofs amb la RSFSR.

He d'assenyalar també, camarades, que la nostra política ha conquerit enguany importants èxits en Orient. Hem d'aplaudir la formació i la consolidació de les repúbliques soviètiques de Bukharà, Azerbaidjan i Armènia, que, a més de restablir la seua independència plena, han posat el poder en mans dels obrers i camperols. Aquestes repúbliques demostren i confirmen que les idees i els

principis del poder soviètic són comprensibles i factibles sense demora no sols als països desenvolupats en l'aspecte industrial, no sols amb el proletariat com a punt de suport social, sinó també amb una base com els camperols. La idea dels soviets camperols ha triomfat. El poder dels camperols està assegurat; en les seues mans es troben la terra i els mitjans de producció. Les relacions d'amistat de les repúbliques soviètiques camperoles amb la República Socialista de Rússia han sigut referendades ja pels resultats pràctics de la nostra política.

Podem congratular-nos també de la pròxima signatura del tractat amb Pèrsia. Les relacions d'amistat amb ella estan assegurades per la coincidència d'interessos vitals de tots els pobles que pateixen l'opressió de l'imperialisme.

Hem d'assenyalar així mateix que les nostres relacions amistoses amb Afganistan, i en grau major encara amb Turquia, es perfeccionen i refermen més i més. Pel que fa a Turquia, els països de l'Entente han fet quant podien per a impossibilitar les relacions més o menys normals entre ella i els països d'Europa Occidental. Aquesta circumstància, unida a la consolidació del poder soviètic, assegura en grau creixent que, tot i la resistència i les intrigues de la burgesia, malgrat continuar existint països burgesos al voltant de Rússia, l'aliança i les relacions amistoses de Rússia amb els pobles oprimits d'Orient s'enforteixen. Perquè un fet importantíssim en tota la política és la violència imperialista contra els pobles que no van tenir la sort de figurar entre els vencedors, i aquesta política mundial de l'imperialisme suscita l'acostament, l'aliança i l'amistat de tots els pobles oprimits. L'èxit que hem assolit en aquest terreny també a Occident respecte als estats més europeïtzats mostra que els fonaments actuals de la nostra política exterior són encertats i que el millorament de la nostra situació internacional té una base ferma. Estem segurs que, si continuem aplicant la política de pau i fent les concessions que fem (i hem de fer-les per a eludir la guerra), malgrat totes les intrigues i maquinacions dels imperialistes (els quals, com és natural, poden sempre enemistar amb nosaltres un o altre estat); malgrat tot això, la línia principal de la nostra política i els interessos bàsics dimanants de l'essència mateixa de la política imperialista s'imposen i obliguen de manera creixent la RSFSR a establir relacions més estretes amb un nombre cada dia major d'estats veïns. I això és garantia que podrem dedicar-nos a fons al desenvolupament econòmic, que podrem treballar amb tranquil·litat, ferma i seguretat durant un període més prolongat.

He de dir també que en l'actualitat entaulem negociacions amb Anglaterra per a signar un acord comercial. Lamentablement, aquestes negociacions es demoren molt més del que voldríem, però no en tenim la menor culpa. Ja al juliol, quan les tropes soviètiques assolien l'èxit màxim, el govern anglès ens va proposar oficialment un text de conveni que assegurava la possibilitat d'establir relacions comercials. Varem respondre amb el nostre ple acord; però, des de llavors, la lluita de tendències al si del govern anglès i de l'estat anglès ha frenat aquest assumpte. Veiem les vacil·lacions del govern anglès, les amenaces de trencar per complet les relacions amb nosaltres i enviar sense demora la flota contra Petrograd. Hem observat això, però hem vist també que, en resposta a aqueixa amenaça, tota Anglaterra es cobria de "Comitès d'Acció". Hem vist que els adeptes més radicals de la tendència oportunista i els seus caps, pressionats pels obrers, havien d'emprendre aquest camí, el camí d'una política completament "inconstitucional", que ells mateixos havien condemnat el dia d'abans. Ha resultat que la força de la pressió i la consciència de les masses treballadores, a despit de tots els prejudicis menxevics que dominen fins i tot avui en el moviment sindical anglès, s'ha obert pas fins a tal punt que ha trencat el tall de la política bel·licosa dels imperialistes. I ara, prosseguint la política de pau, ens recolzem en el projecte de juliol proposat pel govern anglès. Estem disposats a signar en l'acte un conveni comercial. I si aquest conveni no ha sigut signat fins ara, la culpa és exclusivament de les tendències i corrents que es manifesten en els mitjans governants anglesos, els quals intenten frustrar l'acord comercial i volen (a despit de la voluntat no sols de la majoria dels obrers, sinó també de la majoria de la burgesia anglesa) tenir una vegada més les mans lliures per a agredir la Rússia Soviètica. Això és cosa seua.

Com més dure aquesta política en certs mitjans influents d'Anglaterra, en els mitjans del capital financer i dels imperialistes, més agreujarà la situació financera, més retardarà el semiacord, avui indispensable, entre l'Anglaterra burgesa i la República Soviètica i més farà comprendre els imperialistes que després hauran d'acceptar no un semiacord, sinó un acord complet.

Camarades: He de dir que aquest conveni comercial amb Anglaterra planteja un problema principal de la nostra política econòmica: el de les concessions. Entre les lleis més importants promulgades pel poder soviètic en el període de què rendim compte figura la Llei de les Concessions, del 23 de

novembre d'enguany. Tots coneixeu, sens dubte, el text d'aquesta llei. Tots sabeu que hem publicat ara documents i dades complementàries, capaços de facilitar a tots els membres del congrés dels soviets la informació més àmplia respecte a aquest assumpte. Hem publicat un fullet que conté el text d'aquest decret i la llista de les concessions principals, és a dir: les concessions alimentàries, forestals i mineres. Hem adoptat mesures perquè el text del decret promulgat arribe com més prompte millor als estats d'Europa Occidental, i esperem que la nostra política de concessions siga fructífera també des del punt de vista pràctic. No se'ns oculten en absolut els perills que tanca aquesta política en la República Socialista Soviètica, país feble i endarrerit. Mentre la nostra República Soviètica continue sent una regió perifèrica limítrofa amb tot el món capitalista, seria una fantasia i una utopia completament ridícules somiar amb la nostra total independència econòmica i amb la desaparició d'aquests o aquells perills. Per descomptat, mentre existisquen contradiccions tan radicals, subsistiran també els perills, dels que és impossible escapar. El que hem de fer és mantenir-nos fermes per a superar-los, saber discernir els perills de major importància dels de menor importància i preferir els menys importants als que ho són més.

Fa poc se'ns ha informat que al congrés dels soviets del districte d'Arzamàs (província de Nizhni Nóvgorod), un camperol sense partit va dir sobre les concessions: "Camarades: Vos deleguem al congrés de tota Rússia i declarem que nosaltres, els camperols, estem disposats a suportar tres anys més la fam, el fred i les prestacions personals, però no vengueu la nostra mareta Rússia als concessionaris." Em congratule amb gran alegria d'aquest estat d'ànim, que està molt difós. Al meu entendre, allò significatiu per a nosaltres és precisament que en la massa dels treballadors sense partit, tant obrers com camperols, ha madurat en tres anys una experiència política i econòmica que permet i exigeix valorar més que res l'alliberament del jou capitalista; que impel-leix a triplicar la nostra vigilància i a acollir amb la màxima desconfiança cada pas que ocasione nous perills possibles de restauració del capitalisme. És indubtable que prestem oïda molt atenta a les declaracions d'aqueix tipus. Però hem de dir que no es tracta de vendre Rússia als capitalistes, sinó de les concessions. A més, cada tractat sobre les concessions està condicionat per un termini fix i per un conveni concret; està abonat per garanties de tot gènere, que han sigut medidades atentament, que seran analitzades i discutides amb vosaltres més d'una vegada en aquest congrés i en totes les conferències successives. Aquests acords provisionals no s'assemblen a una venda, no tenen res a veure amb la venda de Rússia; però representen una certa cessió econòmica als capitalistes, a fi d'obtenir així la possibilitat d'adquirir com més prompte millor les màquines i les locomotores necessàries, sense les quals no podem restablir la nostra economia. No tenim dret a menystenir res que pugua contribuir, per poc que siga, a millorar la situació dels obrers i camperols.

És precís fer el més possible per a restablir amb rapidesa les nostres relacions comercials. Aquestes negociacions prossegueixen avui en un marc semilegal. Fem comandes de locomotores i màquines en quantitats que estan lluny de ser suficients, però hem començat a demanar-les. Si sostenim les negociacions legalment, desenrotllarem aquestes possibilitats en proporcions gegantines. Amb l'ajuda de la indústria aconseguirem moltes coses i, a més, en un termini més curt; però, fins i tot en el cas d'un gran èxit, aquest termini es mesura per anys, per diversos anys. No ha d'oblidar-se que si avui hem conquerit una victòria militar, si hem obtingut la pau, la història ens ensenya, per una altra banda, que ni un sol problema important, ni una sola revolució es va resoldre d'una altra manera que no fos una sèrie de guerres. Aquesta lliçó no l'oblidarem. Ara hem llevat a un nombrós grup de grans potències les ganes de fer-nos la guerra, però no podem garantir que siga per molt de temps. Hem de preveure que, al menor canvi de la situació, els rapaços imperialistes es llançaran de nou sobre nosaltres. Cal estar-ne preparats. D'ací que siga necessari, abans que res, restablir l'economia i donar-li una base ferma. Però és impossible fer això prompte sense utilitatge, sense màquines importades dels països capitalistes. I no hem de lamentar que els capitalistes obtinguen a costa nostre un guany suplementari: l'essencial és aconseguir aqueix restabliment. És precís que els obrers i els camperols estiguen tan animats com, aqueixos camperols sense partit, que han declarat no témer cap sacrifici ni privacions. Conscients del perill d'una intervenció capitalista, no enfoquen les concessions amb un criteri sentimental, sinó que hi veuen la continuació de la guerra, en què la lluita implacable es desplaça a un altre terreny; veuen la possibilitat de nous intents de la burgesia de restaurar el vell capitalisme. Això és magnífic, això ens garanteix que la vigilància i la defensa dels nostres interessos seran obra no sols dels òrgans del poder soviètic, sinó també de cada obrer i de cada camperol. I en aquest cas, estem segurs que sabrem organitzar la defensa dels nostres interessos sobre una base tal que, fins i tot si compleixen els convenis sobre les concessions, no podrà ni parlar-se de la tornada al poder dels capitalistes. I aconseguirem reduir al mínim aquest perill, aconseguirem que siga menor que el perill de guerra, que dificulte la represa de la contesa i

ens facilite la possibilitat de restaurar i desenrotllar la nostra economia en un termini més curt, en menor nombre d'anys (es tracta de prou anys).

Camarades: les tasques econòmiques, el front econòmic torna a ser ara, una vegada i una altra, el més important i fonamental per a nosaltres. En examinar els documents legislatius de què he d'informar-vos m'he convençut que la immensa majoria de les mesures i disposicions tant del Consell de Comissaris del Poble com del Consell de Defensa són ara mesures parcials, de detall, sovint minúscules completament, vinculades a aquesta gestió econòmica. Vosaltres, per descomptat, no espereu que vos enumere aquestes mesures. Seria summament avorrit i no tindria interès. Només voldria recordar que no és la primera vegada, ni de bon tros, que traiem a primer pla el front del treball. Recordem la resolució que va adoptar el CEC de tota Rússia el 29 d'abril de 1918. Era un període en què la pau de Brest, que se'ns va imposar, va tallar Rússia en l'aspecte econòmic i el tractat, exorbitantment rapaç, ens va col·locar en condicions dures en extrem. Llavors es va entreveure la possibilitat de comptar amb una treva que ens facilités condicions per a restablir l'activitat econòmica pacífica. I sense pèrdua de temps (encara que ara sabem que la treva va ser molt breu) el CEC de tota Rússia, en la resolució del 29 d'abril, va centrar tota l'atenció en aquest desenvolupament econòmic. Aquesta resolució, que no ha sigut anul·lada i continua sent llei per a nosaltres, ens ofereix perspectives encertades per a enjudiciar com hem abordat aquestes tasques i a què hem de prestar ara major atenció en el nostre treball a fi de portar-lo fins al final.

En analitzar aquesta resolució es veu amb claredat que molts dels problemes que hem d'afrontar ara van ser plantejats amb plena precisió i fermesa, i amb suficient energia, ja a l'abril de 1918. En recordar-ho diem: la repetició és l'ànima de l'ensenyament. I no ens immuta haver de repetir ara aquestes veritats fonamentals del desenvolupament econòmic. Les repetirem encara moltes vegades, però mireu quina diferència hi ha entre la proclamació de principis abstractes feta en 1918 i la tasca econòmica iniciada ja en la pràctica. Tot i les gegantines dificultats i la constant interrupció dels nostres treballs, ens aproximem cada dia més, i de manera més concreta, al plantejament pràctic de les tasques econòmiques. Ens repetirem moltes, moltíssimes vegades. En l'edificació es impossible no fer ús d'una immensitat de repeticions, d'un cert retorn, de comprovacions, d'algunes esmenes, de nous procediments, de posar en tensió les forces per a convèncer els endarrerits i els no preparats.

El moll del moment polític consisteix avui que vivim precisament un període crucial, de transició, un cert zig-zag; un període en què estem passant de la guerra al foment de l'economia. Açò ho hem tingut també altres vegades, però no en proporcions tan àmplies. Això ha de recordar-nos una vegada i una altra quines són les tasques polítiques generals del poder soviètic i en què consisteix allò de peculiar d'aquesta transició. La dictadura del proletariat ha tingut èxit perquè ha sabut unir la coerció i la persuasió. La dictadura del proletariat no tem la coerció ni la manifestació brusca, enèrgica i implacable de la coerció estatal. Perquè la classe avançada, la que va ser més oprimida pel capitalisme, té dret a exercir aqueixa coerció, perquè l'exerceix en nom dels interessos de tots els treballadors i explotats; perquè posseeix mitjans de coerció i persuasió que no ha tingut cap de les classes anteriors, malgrat que disposaven de possibilitats materials incomparablement majors que nosaltres per a la propaganda i l'agitació.

Si ens preguntem què resultats ha tingut la nostra experiència de tres anys (perquè és difícil resumir l'experiència d'un any en alguns punts cardinals); si ens preguntem què és, en última instància, allò que explica les nostres victòries sobre un enemic molt més fort que nosaltres, haurem de respondre: el fet que en l'organització de l'Exèrcit Roig es van plasmar magníficament la conseqüència i la fermesa de la direcció proletària en l'aliança dels obrers i els camperols treballadors contra tots els explotadors. Com ha pogut ocórrer això? Per què ho ha acceptat de tan bon grau una massa gegantina de camperols? Perquè, fins i tot sent en la seua gran majoria sense partit, estava convençuda que la seua única salvació consistia en recolzar el poder soviètic. I se'n va convèncer, és clar, no pels llibres ni per la propaganda, sinó per l'experiència. La va convèncer l'experiència de la guerra civil, en particular, l'aliança dels nostres menxevics i eseristes, que és més afí a certs trets fonamentals de la petita hisenda camperola. L'experiència de l'aliança d'aquests partits de petits propietaris amb els grans terratinents i els capitalistes, així com l'experiència de Koltxak i Denikin, van convèncer la massa camperola que no són possibles termes mitjans, que la rectilínia política soviètica és justa, que la fèrria direcció del proletariat és l'únic mitjà que salva el camperol de l'explotació i la violència. I només perquè hem pogut convèncer d'això el camperol, només per això,

la nostra política de coerció, basada en aqueix convenciment sòlid i absolut, ha tingut un èxit tan gegantí.

Ara hem de recordar que, en passar al front del treball, se'ns plantejada la mateixa tasca en una altra situació, a escala més àmplia; però és la mateixa tasca que varem quan varem fer la guerra als guàrdies blancs, quan varem veure un entusiasme i una tensió de forces de les masses obreres i camperoles que no hi ha hagut, ni podia haver-hi, en altres estats en cap guerra. En efecte, els camperols sense partit, a semblança del camperol d'Arzamàs les paraules dels quals he citat fa poc, es van convèncer per l'observació i el coneixement de la vida que els explotadors són un enemic despietat i és imprescindible un poder implacable per a esclafar-los. I varem moure una massa del poble major que mai a adoptar una actitud conscient davant la guerra i a prestar-li una ajuda activa. Els obrers comunistes i sense partit i els camperols sense partit (en la seua immensa majoria, els camperols no tenen filiació política) mai havien prestat, en cap règim polític, ni la desena part d'un suport tan general a una guerra ni demostrat tal comprensió d'ella com amb el poder soviètic. En això rau la base que, al capdavant, hàgem vençut un enemic fort. Amb això queda provat un dels postulats més profunds del marxisme, que és, alhora, un dels més senzills i comprensibles. Com majors són l'envergadura i l'amplitud de les accions històriques, més persones hi participen, i viceversa, com més profunda és la transformació que desitgem fer, més s'ha d'eleva l'interès per ella i l'actitud conscient envers ella, més s'ha de convèncer d'aqueixa necessitat nous i nous milions i desenes de milions. En fi de comptes, la nostra revolució ha deixat molt arrere a totes les altres perquè, mitjançant el poder soviètic, ha incorporat activament a l'organització de l'estat desenes de milions de sers que abans no estaven interessats en aqueixa tasca.

Enfoquem ara des d'aquest costat el problema de les noves tasques que han sorgit davant nosaltres, que han arribat al vostre coneixement durant aquest temps en desenes i centenars de disposicions del poder soviètic, que han constituït les nou desenes parts de la tasca del Consell de Treball i Defensa (en parlarem després) i, probablement, més de la meitat de la del Consell de Comissaris del Poble; enfoquem les tasques econòmiques: preparar un pla econòmic únic i reorganitzar les pròpies bases de l'economia de Rússia, les pròpies bases de la petita hisenda camperola. Aquestes tasques requereixen que hom incorpore tots els membres dels sindicats a una obra completament nova, que els era aliena davall el capitalisme. Pregunteu ara si rau ací la condició de la ràpida victòria absoluta, que es va crear durant la guerra i que consisteix en incorporar les masses al treball. ¿Estan convençuts els membres dels sindicats i la majoria dels sense partit que són necessaris els nostres nous mètodes i les nostres grans tasques de foment de l'economia? ¿Estan convençuts de tot això igual que ho van estar de donar-ho tot per a la guerra, de sacrificar-ho tot a fi de la victòria al front de la guerra? Si plantejem així la qüestió, haureu de respondre: indubtablement, no. No n'estan de convençuts, ni de bon tros, en el grau necessari.

La guerra va ser una cosa comprensible i habitual al llarg de segles i mil·lennis. Els vells actes de violència i ferocitat dels latifundistes eren tan evidents que resultava fàcil convèncer, fins i tot els camperols de les regions perifèriques més cerealistes (els menys relacionats amb la indústria), fins i tot aqueixos camperols, que féiem la guerra en defensa dels interessos dels treballadors i, d'aqueixa manera, despertar un entusiasme quasi general. Serà més difícil aconseguir que les masses camperoles i els afiliats als sindicats compreguen aquestes tasques ara, compreguen que no es pot viure com abans, que, per molt que haja arrelat l'explotació capitalista durant decennis, ha de ser vençuda. És precís aconseguir que tots compreguen que Rússia ens pertany; que nosaltres, les masses obreres i camperoles, i només nosaltres, podem transformar les velles condicions econòmiques d'existència i convertir en realitat el gran pla econòmic amb la nostra activitat i la nostra severa disciplina de treball. Sense això no hi ha salvació. Ens ressaguem i ens ressagarem de les potències capitalistes, i serem vençuts, si no assolim restablir la nostra economia. Per això no hem de limitar-nos a repetir les velles veritats que acabe de recordar-vos, les velles veritats referents a la importància de les tasques d'organització, la disciplina laboral i el paper incommensurable dels sindicats, completament excepcional en aquest aspecte (perquè no hi ha una altra organització que agrupe les grans masses); no hem de limitar-nos a repetir aquestes velles veritats, sinó comprendre molt a fons que ha començat la transició de les tasques bèl·liques a les tasques econòmiques.

Hem tingut ple èxit al terreny militar, i ara hem de preparar el mateix èxit per a tasques més difícils, que requereixen entusiasme i abnegació de la immensa majoria dels obrers i camperols. És precís convèncer de les noves tasques a centenars de milions de sers que han viscut de generació en generació en l'esclavitud i l'opressió, veient reprimida tota iniciativa; a milions d'obrers que militen als

sindicats, però que manquen encara de consciència política i no estan acostumats a sentir-se amos. Cal organitzar-los, i no perquè oposen resistència al poder, sinó perquè recolzen i desenrotllen les mesures del seu poder obrer, perquè les apliquen fins al final. Aquesta transició, que va acompanyada de dificultats, no és una tasca nova des del punt de vista de la simple fórmula. Però és nova per quant la tasca econòmica es planteja ara, per primera vegada, a escala massiva i hem de comprendre i recordar que la guerra al front econòmic serà més difícil i més llarga. Per a vèncer en aquest front és necessari aconseguir que el nombre més gran d'obrers i camperols siguin actius, lleials i tinguin iniciativa. I això es pot aconseguir (n'és prova l'experiència de desenrotllament econòmic que hem adquirit) perquè les calamitats, el fred, la fam i les privacions de tot gènere, degudes a l'escassetat de forces productives, calen molt fondo en la consciència de les masses. Ara hem de centrar l'atenció en traslladar tota l'agitació i tota la propaganda dels interessos polítics i militars a la via del desenvolupament econòmic. Ho hem proclamat multitud de vegades, però encara són poques. I crec que, entre les tasques que ha complit enguany el poder soviètic, destaquen, sobretot, la creació de l'Oficina Central de Propaganda de la Producció, adjunta al Consell Central dels Sindicats de tota Rússia, la seua unió a la tasca del Comitè Principal d'Educació Política de la República, la fundació de més periòdics estructurats segons el pla de producció, no sols traslladant l'atenció a la propaganda al terreny de la producció, sinó organitzant aqueixa propaganda a escala de tot l'estat.

La necessitat d'organitzar la propaganda a escala de tot l'estat dimana de les peculiaritats del moment polític. Aquesta necessitat (ineludible per igual per a la classe obrera, per als sindicats i per als camperols) és la més ingent del nostre aparell d'estat, que hem utilitzat amb aqueix fi en grau molt insuficient. Sabem com s'ha de dirigir la indústria i despertar l'interès de les masses; en tenim mil vegades més coneixements llibrescos que aplicació pràctica dels mateixos. Hem d'aconseguir que tots els afiliats als sindicats estiguin interessats en la producció i recorden que la Rússia Soviètica estarà en condicions de vèncer només si s'augmenta la producció, si s'eleva el rendiment del treball. I només d'aqueixa manera reduirà en deu anys les espantoses condicions en què es troba ara, la fam i el fred que pateix en l'actualitat. Si no compremem aquesta tasca, podrem perir tots, perquè la debilitat del nostre mecanisme ens obligarà a retrocedir, ja que els capitalistes poden reprendre la guerra en qualsevol moment, després d'un breu descans, i nosaltres no estarem llavors en condicions de prosseguir-la. No estarem en condicions de revelar l'espenta dels milions de persones que formen les nostres masses i serem derrotats en aqueixa última guerra. El problema està plantejat precisament així: fins ara, el destí de totes les revolucions, de totes les revolucions més grandioses, el va decidir una llarga sèrie de guerres. La nostra revolució és també una gran revolució d'aqueixes. Hem acabat un període de guerres i hem de preparar-nos per al segon; no sabem quan començarà, però cal procedir de tal manera que, quan comence, podem estar a l'altura deguda. D'ací que no hàgem de renunciar a les mesures coercitives, i no sols perquè conservem la dictadura del proletariat, que han comprès ja les masses camperoles i els obrers sense partit, que saben tot allò que afecta la nostra dictadura del proletariat, i no la temen, no els espanta, hi veuen un suport i una fortalesa, o siga, el que poden oposar els grans terratinents i capitalistes i sense la qual cosa és impossible vèncer.

Aquesta consciència i aquest convenciment, que s'han fet ja carn de la carn i sang de la sang de les masses camperoles respecte a les tasques militars i polítiques, han de ser transferits a les tasques econòmiques. És possible que aquesta transició no s'aconsegueisca de colp. Potser no transcórrega sense certes vacil·lacions i recidives del vell relaxament i de la ideologia petit burgesa. És precís emprendre aquest treball amb major energia i tenacitat, tenint present que convencerem els camperols sense partit i els militants poc conscients dels sindicats, perquè ens assisteix la raó, perquè és impossible negar que sense restablir la vida econòmica no vencerem als nostres enemics en el segon període de guerres.

Esforcem-nos, doncs, perquè milions i milions de persones adopten una actitud més conscient envers la guerra al front econòmic. En això consisteix la tasca de l'Oficina Central de Propaganda de la Producció i del Consell Central dels Sindicats de tota Rússia; en això consisteix la tasca de tots els funcionaris del partit i de tots i cadascun dels mecanismes del poder soviètic; en això consisteix la tasca de tota la nostra propaganda, amb la que hem aconseguit els nostres èxits mundials, perquè nostra propaganda sempre ha dit i diu la veritat en el món sencer als obrers i als camperols, mentre que tota altra propaganda els menteix. Hem d'orientar ara la nostra propaganda a quelcom molt més difícil: al que afecta el treball quotidià dels obrers al taller, per difícils que siguin les condicions d'aqueix treball i per vius que estiguin els records del règim capitalista d'ahir, que inspirava la

desconfiança dels obrers i camperols envers el poder. És precís convèncer els obrers i camperols que, sense una nova conjugació de forces, sense noves formes d'agrupació estatal i sense noves formes lligades a aquesta coerció, no sortirem del pantà, de l'abisme de ruïna econòmica a la vora del qual ens trobem, i del qual hem començat ja a sortir.

Camarades: passe a exposar algunes dades concernents a la nostra política econòmica i les nostres tasques econòmiques, que, al meu entendre, caracteritzen el moment polític actual i tota la transició que tenim a la vista. He d'esmentar, abans que res, el nostre projecte agrari, el projecte de Llei del Consell de Comissaris del Poble sobre el reforçament i desenrotllament de la producció agrícola i de l'ajuda a la hisenda camperola, que es va publicar el 14 de desembre de l'any en curs i de les bases del qual van ser informats abans tots els funcionaris locals per mitjà d'un radiograma especial que feia conèixer l'essència del mateix.

Cal planejar deseguida la qüestió de manera que aquest projecte de Llei (basant-se en l'experiència local, i en ella es basa, en el pla local jo ho han sentit) siga discutit amb la major minuciositat al congrés, així com entre els representants dels comitès executius locals i de les seues seccions. Ara no es trobarà, potser, un sol camarada que dubte de la necessitat d'aplicar mesures especials i singularment enèrgiques d'ajuda no sols en el sentit d'estimular, sinó també de coercir, a fi d'eleva la producció agrícola.

Érem i continuem sent un país de petits camperols, i el pas al comunisme ens serà molt més difícil que en qualssevol altres condicions. Requerirà una participació dels mateixos camperols deu vegades major que en la guerra. Aquesta va poder i va haver d'exigir una part de la població masculina adulta. Però el nostre país, camperol i extenuat també ara, ha de mobilitzar tota la població masculina i femenina d'obers i camperols. No és difícil convèncer-nos a nosaltres, els comunistes, i als funcionaris de les seccions d'agricultura que és necessari el treball general obligatori per a l'estat. Espere que, a aquest respecte, no hi haurà ni indici de discrepàncies de principis en discutir el projecte de Llei del 14 de desembre sotmès al vostre examen. Hem de comprendre una altra dificultat: la de convèncer als camperols sense partit. Els camperols no són socialistes. I confeccionar els nostres plans socialistes com si ho fossen, significa fer castells en l'aire; significa no comprendre les nostres tasques, no haver après en tres anys a commensurar els nostres programes i portar a la pràctica les nostres iniciatives de conformitat amb la misera, i a vegades indigent, realitat en què ens trobem. En aquest terreny és necessari formar-se una idea clara de les tasques que tenim plantejades. Primera: unir els funcionaris comunistes de les seccions d'agricultura, sintetitzar la seua experiència, captar el que s'ha fet a escala local i incloure-ho en els projectes de llei que es formularan al centre en nom de les institucions estatals, en nom del Congrés dels Soviets de tota Rússia. Confiem que ho farem entre tots. Però aquest és només el primer pas. El segon consisteix en convèncer els camperols sense partit, precisament els sense partit, perquè són masses. I també perquè només augmentant en aquestes masses (que són de per si mateixes actives i tenen iniciativa) el convenciment que és necessari posar mà a l'obra, podrem fer el que estem en condicions de fer. La hisenda camperola no pot seguir com abans. Si varem poder sortir del primer període de guerres, del segon no en sortirem amb la mateixa facilitat, per això hem de dedicar a aquest aspecte una atenció singular.

És precís que cada camperol sense partit compregua aqueixa veritat indubtable, i estem segurs que la comprendrà. No ha viscut en va aquests sis anys de patiments i calamitats. No s'assembla al mugic de preguerra. Ha patit molt, ha reflexionat molt i ha suportat tantes penalitats polítiques i econòmiques que li han fet oblidar molt del vell. Crec que comprèn ja per si mateix que és impossible viure com abans, que s'ha de viure altrament, i hem de canalitzar amb urgència tots els nostres mitjans de propaganda, totes les possibilitats del nostre estat, tota la nostra instrucció i tots els nostres recursos i forces del partit a convèncer el camperol sense partit. I només llavors hauré dotat d'una verdadera base al nostre projecte de llei agrària, que confie aprovareu per unanimitat; l'aprovareu, clar està, amb les degudes esmenes i addicions. Serà ferm, com ho és la nostra política, només quan convencem la majoria dels camperols i la incorporem a aquesta obra. Perquè (com ha dit amb raó el camarada Kuráev en un article basat en l'experiència de la República de Tartària) els camperols treballadors pobres i mitjans són amics del poder soviètic, mentre que els ganduls són enemics seus. Aqueixa és l'autèntica veritat, que no té res de socialista, però que és tan indiscutible i evident que en qualsevol assemblea rural, en qualsevol reunió de camperols sense partit, calarà en la consciència de la immensa majoria de la població camperola treballadora i es convertirà en convicció seua.

Camarades: Ara que hem passat del període de guerres al desenrotllament de l'economia, voldria recalcar-vos, sobretot, el següent. En un país de petits camperols, la nostra tasca principal i primordial és saber passar a la coerció estatal per a elevar la hisenda camperola, començant per les mesures més necessàries i impostergables, a l'abast per complet del camperol i plenament comprensibles per a ell. I podrem aconseguir-ho només quan sapiem convèncer més milions de persones encara no preparades per a això. A aquest fi hem de posar en joc totes les forces i preocupar-nos que el mecanisme coercitiu, reanimat i vigoritzat, tinga base i siga desplegat per a donar major amplitud a la persuasió i llavors acabarem victoriosos aquesta campanya militar. Ara comença una campanya militar contra els vestigis de rutina, ignorància i desconfiança entre les masses camperoles. En aquest terreny és impossible vèncer amb les velles mesures. Però vencerem amb les mesures de propaganda, agitació i influència organitzada que hem après. I aconseguirem que no sols es promulguen decrets, es funden institucions i es tramiten papers (no basta amb què volen les ordres), sinó també que per a la primavera tot estiga millor sembrat que abans, s'obtinga una certa millora a la hisenda del petit camperol, encara que siga la més elemental (com més prudent, molt millor), però, coste el que coste, a escala massiva. Si comprenem bé la nostra tasca i dediquem tota la nostra atenció al camperol sense partit, si hi centrem tot el nostre art i tota l'experiència adquirida durant tres anys, vencerem. Sense aqueixa victòria, sense el millorament efectiu de la hisenda del petit camperol en massa, no tindrem salvació: sense aqueixa base serà impossible tot foment de l'economia, i els plans, per grandiosos que siguen, no significaran res. Que els emmarades no ho oblidem i li ho inculquem als camperols: que diguen als camperols sense partit com els d'Arzamàs, el nombre dels quals ascendeix a deu o quinze milions, que no es pot passar fam i fred contínuament, perquè ens derrocarien en el següent període de guerres. És un problema d'importància estatal, d'importància per al nostre estat. Qui manifesta en això la menor debilitat, el menor relaxament, comet el major dels crims contra el poder obrer i camperol, ajuda al gran terratinent i al capitalista. I el gran terratinent i el capitalista guarden prop el seu exèrcit, el tenen preparat per a llançar-se sobre nosaltres en quant notem que ens debilitem. L'únic mitjà de què disposem per a enfortir-nos és acreixar el nostre punt de suport principal (l'agricultura i la indústria urbana), i això pot fer-se únicament convenent-hi els camperols sense partit i mobilitzant totes les forces per a ajudar-los, per a prestar-los ajuda de veritat.

Reconeixem que som deutors del camperol. Li prenem el blat a canvi de paper moneda, se'l prenem prestat; hem de tornar-li el deute, i li'l tornarem una vegada restablida la indústria. Però, per a restablir-la, són necessaris excedents de producció agrícola. Per això, el nostre projecte de llei agrària no sols significa que necessitem aconseguir fins pràctics, sinó, a més, que al voltant seu s'agrupen, com en torn d'un focus, centenars de disposicions i projectes de llei del poder soviètic.

Tractaré ara de com s'està assentant al nostre país la base del desenvolupament industrial per a començar a restablir les forces econòmiques de Rússia. També en aquest punt, d'entre el munt d'informes que heu rebut o rebreu d'ací a uns dies de tots els comissariats, he de cridar la vostra atenció, abans que res, sobre un passatge de l'informe del nostre Comissariat del Poble d'Abastiment. Cada comissariat vos facilitarà en dies pròxims munts de dades de balanç que, en conjunt, aclaparen per la seua copiositat; però per a assolir un èxit, per modest que siga, cal destacar d'entre ells el més essencial, el que és fonamental per a aplicar tot el nostre pla econòmic, per a restablir la nostra economia nacional i la nostra indústria. I una d'aqueixes bases és l'estat de les nostres replegues de queviures. En aquest llibret que vos han repartit (el balanç de tres anys del Comissariat del Poble d'Abastiment) hi ha un quadre, del que només llegiré les xifres totals, i així i tot arrodonint-les, perquè llegir guarismes, i sobretot escoltar-los, és molt difícil. Són els resultats de les replegues per anys. De l'1 d'agost de 1916 a l'1 d'agost de 1917 es van arreplegar tres-cents vint milions de puds; el següent any, cinquanta milions de puds; després, cent i dos-cents milions de puds. Aquestes xifres (tres-cents vint, cinquanta, cent i dos-cents) ens proporcionen la base de la història econòmica del poder soviètic, de la tasca del poder soviètic al terreny econòmic, la preparació dels fonaments que, una vegada col·locats, ens permetran començar com cal la nostra tasca constructiva. Tres-cents vint milions de puds abans de la revolució és el mínim aproximat sense el qual és impossible construir. Amb cinquanta milions de puds en el primer any de la revolució varem patir fam, fred i misèria en grau màxim; el segon any varem tenir cent milions de puds; el tercer any, dos-cents milions. Una duplicació anual. Segons dades que em va facilitar ahir Sviderski, el 15 de desembre comptàvem amb cent cinquanta-cinc milions de puds. Alcem cap per primera vegada amb una tensió extraordinària i dificultats inaudites, havent d'assegurar sovint l'abastiment sense Sibèria, el Caucas i el Sud. Ara, quan disposem ja de més de cent cinquanta milions de puds, podem dir

sense por d'exagerar que, a despit de les immenses dificultats, hem complert, malgrat tot, aquesta tasca. Disposarem d'un fons d'uns tres-cents milions, potser més, i sense un fons com aqueix és impossible restablir la indústria del país, és impossible pensar en revivificar el transport, és impossible fins i tot abordar les grans tasques de l'electrificació de Rússia. No es pot concebre un país socialista, com a estat del poder obrer i camperol, que siga incapaç de recollir, amb els esforços mancomunats dels obrers i els camperols, un fons de queviures que garantisca el suport dels obrers ocupats en la indústria, que permeta enviar desenes i centenars de milers d'obers on ho necessite el poder soviètic, Sense això, tot es reduirà a paraules. La verdadera base de l'economia és el fons de queviures. I en aquest terreny s'ha obtingut un èxit immens. Partint d'aquests èxits, en tenir aqueix fons, podem començar a restablir l'economia nacional. Sabem que aqueixos èxits s'han conquerit a costa d'enormes privacions, fam i escassetat de farratges al camp, que poden agreujar-se. Sabem que la sequera d'enguany ha augmentat de manera inaudita les calamitats i privacions dels camperols. Per això posem en primer lloc les mesures d'ajuda formulades en el projecte de llei que he esmentat. Considerem que aquest fons de queviures és el fons de restabliment de la indústria, el fons d'ajuda als camperols. Sense aquest fons, el poder estatal no serà res. Sense aquest fons, la política socialista no passarà de ser un desig.

Hem de recordar que a la propaganda de la producció, que hem decidit desplegar fermament, s'agrega una manera d'influència d'un altre gènere: els premis en espècie. Un dels decrets i disposicions més importants del Consell de Comissaris del Poble i del Consell de Defensa és la llei sobre els premis en espècie. No aconseguim promulgar-la de seguida, ni de bon tros. Si feu una ullada al passat, veureu que des d'abril se succeeixen, formant una llarga cadena, les resolucions i disposicions, i que la llei al·ludida es va promulgar únicament quan, gràcies als ingents esforços del nostre transport, aconseguim crear un fons de mig milió de puds de queviures. Mig milió de puds és una xifra molt modesta. Els parts que, sens dubte, haureu llegit ahir en *Izvestia* mostren que d'aqueixos cinc-cents mil puds s'han consumit ja cent-setanta mil. Com veieu, és un fons deplorable i està molt lluny de ser suficient; però, malgrat tot, hem emprès la senda per la qual continuarem avançant. Açò és una prova que passarem als nous mètodes de treball no sols per mitjà de la persuasió. No basta de dir als camperols i als obrers: reforceu la disciplina laboral. A més d'això, cal ajudar-los, cal recompensar als que, després de passar calamitats immenses, continuen revelant heroisme al front de treball. Hem creat un fons, però està molt lluny encara d'utilitzar-se satisfactòriament: en el Consell de Comissaris del Poble tenim multitud d'indicacions que, en la pràctica, el premi en espècie significa sovint una simple addició al salari. En aquest terreny queda encara molt per fer. I a més de les conferències i dels projectes complementaris al centre, ha de realitzar-se la tasca més important: treballar en el pla local i entre les grans masses. No és difícil comprendre que l'estat no sols tracta de convèncer, sinó que recompensa als bons treballadors creant-los millors condicions de vida. Per a comprendre-ho no cal ser socialista, i, posats en aquest terreny, ens guanyem per endavant la simpatia de les masses obreres i camperoles sense partit. L'única cosa que necessitem és difondre amb major amplitud aquesta idea i organitzar aquesta tasca d'una manera més pràctica a escala local.

Si passem ara als combustibles, en la tesi del camarada Rykov veureu xifres que mostren la millora aconseguida en allò que respecta no sols a la llenya, sinó també al petroli. Ara, amb l'extraordinari entusiasme que manifesten els obrers en la República d'Azerbaidjan, amb les relacions d'amistat que s'han establert entre nosaltres i amb els dirigents experts que ha proporcionat el Consell d'Economia Nacional, el problema del petroli marxa bé, i comencem a valdre'ns per nosaltres mateixos també pel que fa als combustibles. L'extracció d'hulla del Donetz, gràcies a la labor de la comissió plenipotenciària que es va enviar a aquella regió sota la presidència del camarada Trotski, i en la que es va acordar manar a treballar allà a alts funcionaris experts, s'ha elevat de vint-i-cinc a cinquanta milions de puds mensuals. Ara s'ha enviat allí al camarada Piatakov per a dirigir.

Així, doncs, en allò que afecta els combustibles, hem adoptat algunes mesures per a assolir èxits. La conca del Donetz, una de les bases més importants, està ja a la nostra disposició. Podem trobar en les actes del Consell de Comissaris del Poble i del Consell de Defensa acords relatius a aquesta regió. En ells s'estipula enviar a llocs concrets prestigioses comissions superiors, que agrupen representants del poder central i funcionaris locals. Necessitem assolir que millore el treball en el pla local, i em sembla que aquestes comissions ho aconseguiran. Veureu els resultats de la tasca d'aquestes comissions, que organitzarem també d'ara en avant. Necessitem exercir una certa pressió sobre la branca principal de la nostra indústria: els combustibles.

He de dir que el mètode hidràulic d'obtenció de la torba és un dels nostres majors èxits en l'àmbit dels combustibles. La torba és un combustible abundantíssim al nostre país, però no hem pogut aprofitar-lo per haver-hi hagut de treballar fins ara en condicions insuportables. I aquest nou mètode ens ajudarà a sortir de la fam de combustible, un dels perills que ens amenacen en el nostre front econòmic. Si continuem amb l'antiga manera de fer marxar l'economia, si no restablim la indústria i el transport, no podrem sortir d'aquest compromís durant molts anys. Els funcionaris del nostre Comitè de la Torba han ajudat dos enginyers russos a portar fins al final el seu invent, i aquests han aconseguit que el nou mètode estiga a punt de coronar-se. Ens trobem, doncs, en vespres d'una gran revolució que ens proporcionarà un gran punt de suport en el sentit econòmic. Hom no ha d'oblidar que disposem d'incommensurables riqueses de torba. Però no estem en condicions d'aprofitar-les perquè no podem enviar la gent a aqueix dur treball. El règim capitalista podia enviar homes a treballs forçats. Amb l'estat capitalista, la gent treballaria a aqueixos llocs impulsada per la fam; però amb l'estat socialista no podem enviar-la a aqueixos dur treballs, i voluntàriament no anirà ningú. El règim capitalista ho feia tot per a les altes esferes, però no es preocupava dels sectors inferiors.

És precís utilitzar pertot arreu més màquines, passar a la mecanització amb la major amplitud possible. L'extracció de torba pel mètode hidràulic, que amb tant d'èxit ha impulsat el CSEN, brinda la possibilitat d'obtenir combustible en quantitat immensa i fa innecessari emprar obrers instruïts, perquè amb aqueix mètode poden treballar també obrers no instruïts. Hem fabricat aqueixes màquines i, per la meua part, jo aconsellaria els camarades delegats al congrés que veren el documental cinematogràfic dedicat als treballs d'extracció de torba, que s'ha projectat a Moscou i que pot projectar-se per a ells. Donarà una idea concreta d'on rau una de les bases de la victòria conquerida sobre la fam de combustibles. Hem fabricat màquines que s'usen amb el nou mètode, però les hem fabricat malament. Els viatges a l'estranger en comissió de servei relacionats amb el comerç exterior, que comença a organitzar-se, amb les relacions comercials existents, encara que siguin semilegals, ens ajudaran a rebre magníficament fabricades aqueixes mateixes màquines projectades pels nostres inventors. I tots els nostres triomfs econòmics es mesuraran pel nombre d'aqueixes màquines i per l'èxit del Comitè Principal de la Torba i del CSEN en aquest camp, perquè sense conquerir la victòria sobre la fam de combustibles és impossible vèncer al front econòmic. Amb això estan relacionats també els èxits més vitals en el restabliment del transport.

Heu vist ja, entre altres coses, per les tesis dels camarades Emshànov i Trotski, que en aquest domini es tracta d'un vertader pla, concebut per a molts anys. L'ordre nº 1042 estava calculada per a cinc anys, i en un lustre podem restablir el nostre transport, podem disminuir el nombre de locomotores avariades, i voldria remarcar, potser com el més difícil, la indicació feta en la tesi 9 que ja hem acurtat aqueix termini.

I bé, quan es publiquen grans plans, calculats per a molts anys, sorgeixen sovint escèptics que diuen: com podem calcular per a molts anys; vullga Déu que podem fer allò que es requereix ara! Camarades: hem de saber conjugar una cosa i l'altra; no es pot treballar sense un pla calculat per a un període prolongat i per a un èxit seriós. Que això és així de fet, ho prova la millora indubtable del funcionament del transport. Cride la vostra atenció sobre el passatge de la tesi 9 que s'hi diu que s'havia fixat un termini de cinc anys per a restablir el transport, però que s'ha reduït ja, perquè treballem per damunt de la norma. Aquest termini es calcula ara en tres anys i mig. Així cal treballar també en les altres branques de l'economia. I en això consisteix cada dia més la tasca pràctica, real, del Consell de Treball i Defensa. Seguint els experiments de la ciència i de la pràctica, en el pla local ha d'aspirar-se constantment a complir el pla abans del termini estipulat. D'aquesta manera, les masses veuran que l'experiència pot reduir el llarg període que ens separa del restabliment complet de la indústria. Això depèn de nosaltres. Millorem l'economia en cada taller, en cada dipòsit de locomotores, en cada branca, i llavors reduïrem el termini. Ja l'estem reduint. No temeu els plans calculats per a llargs anys: sense ells és impossible restablir l'economia. Fem esforços perquè es complisquen a escala local!

És precís complir els plans econòmics d'acord amb un programa determinat, així com destacar i estimular el depassament d'aquest programa: les masses no sols han de saber, sinó també sentir que la reducció del període de fam, fred i misèria depèn per complet que complisquen amb la major rapidesa els nostres plans econòmics. Tots els plans de les distintes branques de la producció han d'estar rigorosament coordinats, vinculats, i formar junts el pla econòmic únic que tant necessitem.

En relació amb això tenim plantejada la necessitat d'agrupar els Comissariats del Poble de branques de l'economia en un centre econòmic únic. Hem arribat a aquesta tasca i sotmès al vostre examen l'acord del Consell de Comissaris del Poble i del Consell de Treball i Defensa de reorganitzar aquesta última institució.

Examinareu aquest projecte i confie que serà aprovat per unanimitat amb les esmenes necessàries. És molt modest pel seu contingut, però té gran importància perquè necessitem un organisme que conega millor la seua situació i unisca tota l'econòmica, que passa a primer pla.

En les publicacions precedents al congrés, el camarada Gúsev va arribar a aqueixa mateixa tasca en un fullet que, dit siga de pas, és menys encertat que el seu altre anterior. En aquest fullet es presentava un pla desmesurat de creació del Consell de Treball i Defensa, traslladant a ell nombrosos funcionaris destacats, entre els que trobem els noms de Trotski i Rykov. Jo diria que hem de tenir menys fantasia d'aqueix tipus. No podem desprendre'ns d'un mecanisme creat al llarg de tres anys. Coneixem els seus immensos defectes, dels quals en parlarem detingudament en aquest congrés. Aquesta qüestió figura en l'ordre del dia com una de les principals. Em referisc al millorament de l'aparell soviètic. Però hem d'obrar ara amb prudència, modificant el nostre mecanisme en la mesura que siga necessari, prenent com a base l'experiència pràctica. El camarada Gúsev es mofa del projecte presentat per nosaltres i diu que proposem agregar el Comissariat del Poble d'Agricultura al Consell de Treball i Defensa. Cert, això és el que proposem. En el projecte assignem un lloc molt modest al Consell de Treball i Defensa: el de Comissió de Treball i Defensa adjunta al Consell de Comissaris del Poble. Fins ara treballàvem en el Consell de Treball i Defensa sense cap regla. Els límits de les atribucions del Consell de Comissaris del Poble i del Consell de Treball i Defensa estaven mal determinats. A vegades els sobrepassàvem i procedíem com a institució legislativa, però açò no va originar cap conflicte. Tals casos els resolíem passant-los sense demora al Consell de Comissaris del Poble. Quan es va patentitzar la necessitat de fer del Consell de Treball i Defensa un organisme que aglutinés més la política econòmica, se'ns va plantejar el problema de com definir aquestes relacions en l'ordre legislatiu. Tenim davant nosaltres dos plans: primer, delimitar les atribucions del Consell de Comissaris del Poble i les del Consell de Treball i Defensa. Però això requereix tenir ocupades moltes forces codificadores i gastar muntanyes de paper, però així i tot no tindríem la garantia que evitaríem els errors.

Seguirem un altre camí. El Consell de Treball i Defensa era considerat quelcom quasi igual al Consell de Comissaris del Poble. Renunciem a aqueixa idea. Que siga una comissió adjunta al Consell de Comissaris del Poble. Amb això eliminarem multitud de fregaments i guanyarem la proximitat de la realització efectiva. Si algun membre del Consell de Comissaris del Poble està descontent, que presente la seua queixa a aquest, perquè hom el pot convocar en unes quantes hores. Amb això eliminarem els fregaments entre ambdues institucions i farem del Consell de Treball i Defensa un organisme que funcione amb rapidesa. Aquesta tasca no és fàcil. Està lligada a la confecció efectiva d'un pla econòmic únic. La tasca per a la qual hem treballat quelcom, malgrat tot, i que s'ha preparat durant dos anys, consisteix en aconseguir unificar els Comissariats del Poble de branques de l'economia. Per això cride la vostra atenció sobre aquest projecte de llei sobre el Consell de Treball i Defensa; espere que l'aprovareu amb les addicions necessàries, i llavors la unificació dels Comissariats del Poble de branques de l'economia marxarà amb major facilitat, rapidesa, fermesa i energia.

Em detindré en l'últim punt, el de l'electrificació, que figura en l'ordre del dia del congrés com un punt especial i sobre el qual escoltareu un informe. Crec que estem assistint ací a un viratge molt gran que, en tot cas, testifica el començament de grans èxits del poder soviètic. A la tribuna dels congressos de tota Rússia pujaran d'ara en avant no sols polítics i administradors públics, sinó també enginyers i agrònoms. És el començament de l'època més feliç, en la que hi haurà menys política cada dia, es parlarà de política amb menys freqüència i prolixitat i parlaran més els enginyers i els agrònoms. Per a passar de veritat al foment de l'economia s'ha de començar per establir aquest costum al Congrés dels Soviets de tota Rússia i seguir-lo, de dalt baix, en tots els soviets i organitzacions, en tots els periòdics, en tots els òrgans de propaganda i agitació, en totes les institucions.

La política, l'hem apresada, sens dubte; en aquesta matèria no se'ns fica en un compromís, tenim base. Però en economia estem malament. Des d'avui, la millor política serà fer menys política. Promoveu més els enginyers i agrònoms, apreneu d'ells, comproveu el seu treball, no convertiu els congressos i

conferències en organismes dedicats a mitinejar, sinó en organismes que controlen els èxits econòmics, en organismes en què podem aprendre de veritat a desenvolupar l'economia.

Escoltareu l'informe de la Comissió Estatal per a l'Electrificació, fundada el 7 de febrer de 1920 per acord del CEC de tota Rússia. El 21 de febrer, el Presídium del CSEN va signar la disposició definitiva respecte a la composició d'aquesta comissió. I, en primer lloc, molts dels millors especialistes i funcionaris del CSEN (més de cent) es van lliurar completament a aquesta obra, a què es van incorporar les millors forces del Comissariat del Poble de Vies de Comunicació i del Comissariat del Poble d'Agricultura. En aquest tomet, que se vos repartirà a tots avui o demà, tenim a la vista els resultats de la tasca efectuada per la Comissió Estatal per a l'Electrificació de Rússia. Confie que el tomet no vos espantarà i que no em serà difícil convèncer-vos de la seua singular importància. Al meu mode de veure, és el nostre segon programa del partit. Tenim el nostre programa del partit, excel·lentment explicat pels càrnavadas Preobrazhenski i Bukharin en un llibret menys voluminós, però valuós en grau màxim. És un programa polític, una enumeració de les nostres tasques, una explicació de les relacions entre les classes i les masses. Però hem de recordar així mateix que és hora ja d'emprendre en realitat aquest camí i mesurar els seus resultats pràctics. El programa del nostre partit no pot continuar sent només programa del partit. Ha de convertir-se en el programa del nostre desenvolupament econòmic, perquè en cas contrari tampoc servirà com programa del partit. Ha de completar-se amb un segon programa del partit, amb un pla de treballs orientats a reconstruir tota l'economia nacional i posar-la al nivell de la tècnica moderna. Sense el pla d'electrificació no podrem passar a l'edificació efectiva. En parlar del restabliment de l'agricultura, la indústria i el transport, de la seua connexió harmònica, hem de referir-nos per força a un ampli pla econòmic. Hem d'arribar a aprovar un pla determinat; per descomptat, serà un pla aprovat només com a primera aproximació. Aquest programa del partit no serà tan immutable com el nostre vertader programa, que pot ser modificat únicament als congressos del partit. No; aquest programa es millorarà, elaborarà, perfeccionarà i retocarà cada dia en cada taller i en cada subdistricte. El necessitem en qualitat de primer esbós, que s'alçarà davant tota Rússia com un gran pla econòmic, calculat per a deu anys almenys, i que mostrarà la manera d'assentar en Rússia sobre la vertadera base econòmica necessària per al comunisme. Si varem lluitar i varem vèncer al front de la guerra, ¿quin va ser un dels poderosos incentius que van decuplicar les nostres forces i la nostra energia? La consciència del perill. Tots preguntàvem: poden tornar a Rússia els grans terratinents i els capitalistes? I responíem: sí, poden. Per això varem centuplicar les nostres forces, les varem posar en tensió i varem vèncer.

Preneu el front econòmic i pregunteu: des del punt de vista econòmic, pot el capitalisme tornar a Rússia? Hem combatut la "súkharevka". Fa uns dies, en vespres de l'obertura del Congrés dels Soviets de tota Rússia, el Soviet de Diputats Obrers i Soldats rojos de Moscou ha clausurat aquesta desagradable institució. (Aplaudiments) La "súkharevka" ha sigut tancada, però no és aquesta que cal témer. S'ha clausurat la "súkharevka" que estava a la Plaça Súkharevskaia, això no era difícil. Però allò que sí que és de témer és la "súkharevka" que viu en l'ànima i la conducta de cada petit propietari. Cal tancar aqueixa "súkharevka", que és la base del capitalisme. Mentre existisca, els capitalistes podran tornar a Rússia i fer-se més forts que nosaltres. Açò cal comprendre-ho bé. Ha de ser l'incentiu principal en la nostra tasca i la condició, la mesura dels nostres èxits reals. Mentre visquem en un país de petits camperols, a Rússia existirà una base econòmica més sòlida per al capitalisme que per al comunisme. No s'ha d'oblidar açò. Quants observen atentament la vida del camp, en comparació amb la de la ciutat, saben que no hem extirpat les arrels del capitalisme ni hem socavat els fonaments, la base, a l'enemic interior. Aquest últim s'aferra a la petita hisenda i només hi ha un mitjà per a acabar amb ell: passar l'economia del país, incloent-hi l'agricultura, a una nova base tècnica, a la base tècnica de la gran producció moderna. Aqueixa base no és una altra que l'electricitat.

El comunisme és el poder soviètic més l'electrificació de tot el país. Altrament, continuarem sent un país de petits camperols, i és necessari que ho compreguem clarament. Som més febles que el capitalisme tant a escala mundial com dins del país. Açò ho sabem tots. N'hem pres consciència i farem que l'economia, basada en la petita hisenda camperola, passe a basar-se en la gran indústria. Només quan el país estiga electrificat, quan la indústria, l'agricultura i el transport es basen en la tècnica de la gran indústria moderna, només llavors vencerem definitivament.

Hem preparat ja un pla previ d'electrificació del país, en què han treballat dos-cents dels nostres millors científics i tècnics. S'ha ultimat un pla que ens ofereix un càlcul material i financer per a un

llarg període, per a almenys deu anys. Aquest pla indica quants milions de barrils de ciment i quants milions de rajoles necessitem per a efectuar l'electrificació. En l'aspecte financer, les tasques de l'electrificació requeriran, segons el càlcul, de mil milions a mil dos-cents milions de rubles or. Sabeu que amb les nostres reserves d'or no podem abastar, ni moltíssim menys, aqueixa xifra. És també petit el nostre fons de queviures. Per això hem de cobrir aqueixes despeses amb les concessions, del pla de les quals vos he parlat. Veureu el càlcul de com es planifica, basant-se en això, el restabliment de la nostra indústria i del nostre transport.

No fa molt he assistit a una festa camperola en un apartat lloc de la província de Moscou, al districte de Volokolamsk, on els camperols tenen enllumenat elèctric. Es va celebrar un míting al carrer. Un camperol va sortir i va pronunciar un discurs, en què va aprovar aquest nou esdeveniment en la vida camperola. Va dir: nosaltres, els camperols, vivíem a la foscor i ara ens han donat llum, "una llum innatural que esclarirà la nostra foscor camperola". Jo no em vaig estranyar d'aqueixes paraules. Per descomptat, per a la massa camperola sense partit, la llum elèctrica és "innatural"; però per a nosaltres, allò innatural és que els camperols i els obrers hagen pogut viure segles i mil-lennis en aqueixa foscor, en la misèria, oprimits pels grans terratinents i els capitalistes. D'aqueixa foscor no se'n surt tan prompte. Però, en el moment actual, necessitem assolir que cada central elèctrica construïda per nosaltres es transforme realment en un puntal de la instrucció; que es dedique, diguem-ho així, a l'ensenyament elèctric de les masses. És precís que tots sàpien per què aquestes petites centrals, que sumen ja desenes, estan relacionades amb el restabliment de la indústria. Tenim un pla d'electrificació, però el seu compliment està calculat per a diversos anys. Hem de complir-lo coste el que coste i reduir el termini necessari per a això. Amb aquest pla ha d'ocórrer el mateix que va ocórrer amb un dels nostres primers plans econòmics, el de restabliment del transport (l'ordre nº 1042), el qual estava calculat per a cinc anys, però ha quedat ja reduït a tres anys i mig perquè es compleix per damunt de la norma. Per a complir el pla d'electrificació i efectuar transformacions que extirpen les arrels del retorn al capitalisme necessitem, potser, deu o vint anys. I aquest termini serà un exemple, sense precedent en el món, de rapidesa en el desenvolupament social. Hem de complir a tota costa aquest pla i acurtar el termini del seu compliment.

Abordem per primera vegada la tasca econòmica de manera que, a més dels plans solts, que es feien en algunes branques, per exemple, en el transport, i s'estenien després a d'altres branques de la indústria, obtenim també un pla generalitzat que comprèn diversos anys. És una tasca difícil, calculada per a la victòria del comunisme.

Però cal saber i recordar que no es pot realitzar l'electrificació tenint analfabets. No basta amb què la nostra comissió s'esforce en posar terme a l'analfabetisme. Ha fet molt en comparació amb el que hi havia, però poc amb relació al que necessitem. A més de saber llegir i escriure, cal que els treballadors siguin cultes, conscients i instruïts; és necessari que la majoria dels camperols tinga una noció concreta de les tasques a complir. Aquest programa del partit ha d'esdevenir el llibre fonamental, que haurà d'entrar en totes les escoles. Hi trobareu, a més del pla general d'electrificació, plans especials escrits per a cada regió de Rússia. I cada camarada que vaja a la seua localitat posseirà un estudi concret de com efectuar l'electrificació al seu districte, passant de la foscor a l'existència normal. I, camarades, es pot i s'ha de comparar, elaborar i comprovar en el pla local les tesis que se vos han donat, esforçant-se per assolir que en cada escola i en cada cercle d'estudis es responga a la pregunta de què és el comunisme no sols amb allò que està escrit en el programa del partit, sinó també dient com sortir de la foscor.

Els millors funcionaris, especialistes en qüestions econòmiques, han complert la tasca que hom els havia encomanat de confeccionar el pla d'electrificació de Rússia i de restabliment de la seua economia. Ara s'ha d'assolir que els obrers i els camperols sàpien com de magna i difícil és la tasca, com abordar-la i com posar mà a l'obra.

Hem d'aconseguir que cada fàbrica i cada central elèctrica es convertisquen en un focus d'instrucció, i si Rússia es cobreix d'una densa xarxa de centrals elèctriques i potents instal·lacions tècniques, el nostre desenvolupament econòmic comunista serà un model per a les futures Europa i Àsia socialistes. (Tempestuosos i prolongats aplaudiments)

2.- PROJECTE DE RESOLUCIÓ SOBRE L'INFORME DE L'ELECTRIFICACIÓ

El VIII Congrés dels Soviets de tota Rússia,

després d'haver escoltat l'informe del president de la Comissió Estatal per a l'Electrificació, expressa la seua gratitud, en primer ordre, al Presídium del Consell Suprem de l'Economia Nacional, després al Comissariat del Poble d'Agricultura i al Comissariat del Poble de Vies de Comunicació i, sobretot, a la Comissió d'Electrificació de Rússia per haver preparat el pla d'electrificació de Rússia.

El congrés encarrega al Comitè Executiu Central de tota Rússia, al Consell de Comissaris del Poble, al Consell de Treball i Defensa i al Presídium del Consell Suprem de l'Economia Nacional, el mateix que a altres Comissariats del Poble, que acaben de calcular aqueix pla i l'aproven, a més, sense falta, en el termini més breu.

El congrés encarrega després al govern i prega al Consell Central dels Sindicats de tota Rússia i al Congrés dels Sindicats de tota Rússia que adopten totes les mesures perquè es faça la més vasta propaganda d'aquest pla i es faça conèixer en les més àmplies masses de la ciutat i el camp. L'estudi d'aquest pla s'ha d'introduir en tots els establiments d'ensenyament, sense excepció, de la república; cada central elèctrica i cada fàbrica i sovkhoz mitjanament organitzats han de ser centres d'iniciació en electricitat i indústria moderna i centres de propaganda del pla d'electrificació i d'ensenyament sistemàtic del mateix. Els que posseïsquen la suficient preparació científica o pràctica hauran de ser mobilitzats tots, fins a l'últim, per a fer propaganda del pla d'electrificació i ensenyar les nocions imprescindibles perquè hom l'entenga.

El congrés expressa la seua ferma seguretat que totes les institucions soviètiques, tots els soviets de diputats, tots els obrers i camperols treballadors posaran en tensió les seues forces i no es detindran davant cap sacrifici per a dur a terme el pla d'electrificació de Rússia a tota costa i malgrat tots els obstacles.

Edita: **Germinal – nucli en defensa del marxisme**

Per a posar-te en contacte amb nosaltres: germinal_1917@yahoo.es

Visita la nostra pàgina: www.grupgerminal.org